

4. szám.
Julius 24-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni milder. postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XVI kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs baratom uram!

Mosd irok maganak a Füredbül. Mert hamarab nem elakartam gyünyi, mind güzhajo bele megy kanalisba, Siofoganal; nem szeretek a vizen csonakazast, masok siralmas pildajabul megemlikezvin diak pildabeszidrül: qui nescit orare, pergat ad mare; a mi magyar tengerre leforditva igy hangzik: qui nescit miatyankum, pergat ad lacum! — In pedig szeretek ugyan a fogast, de csak igy szeretek, hogy in egyek meg ütet, ne ü egye meg engem. Tehad csak azirt kistem el ilyen sokaig. Denique, az ur polkoba izs ur, teczik tunyi, meg van egy idvesiges nipszokas balatonyi güzhajo-tarsasagnak, melynil fogva Kisfaludy-gözös, ha valami nagy urat hoza magaval, felrantja arboczfa tetejire hadi lobogot, hogy fürdői csöcselik lathason megszürül, hogy mosd külbönb ember gyün a hajon, mint az ü nalanal; a mi baratságos egyetirtisnek nagy előmozdítására szolgál.

Had in csak nizek, hogy mikor huznak fel

diszlobogot; had csak nem latok, hogy felhuznanak diszlobogot; pedig megismerik engem, hogy in vagyok Tallérossy von Zebulon, mihent meghallanak, hogy beszilek. Talantan azirt fumigaljak engemet, mert mar lejart kipviselői mandatumom. Hogy liphetek in ki mar mosd partra, azal a gyalazatal, hogy mig csak diszlobogo se volt felrantva, mikor gyütem.

Na de okozs embernek majszter a neve!

Van nekem egy inasom, a kinek a hajdani nimet rendszabasu ruhaimat oda ajandikoztam, hogy viseljen el azokat: aztan te ficzko, mon-tam neki, azirt valahol ki ne ad magadat magyar ironak, vagy magnasnak!“

Had ez mosd eszembe jutot.

Megyek jegyet valtanyi kassához: kirek 2 jegyet a Füredig; magamnak is ü *excellencia-janak!*

Excelentia! — Ez a szozat megtete maga hatasat.

Mingyart gyütek hozam, kiaz ü excelentiaja?

— Mondok „Buxi Nepomuk Janos ur ü
excellentiaja.

— Gruf, herczeg, vagy baron?

— Barom; mondhatok, igen nagy barom.

— Rigi család?

— Oh nagyon rigi. (Mindenik öregapjának
volt megint egy másik apja.)

— Talan aranykulcsos?

— Had bizony az! (In magam ajandikoz-
tam neki oralanczot arany kulcsal együtt.)

— Van neki birtoka nagy?

— Ipen anyi hold van neki, mint grof Sti-
ribuczlynak. — (Tudnyilik minden esztendőben
tizenharom ujhald, tizenharom teli hold, is hu-
szonhat holdfertaly.)

— Urasagod tudom jogigazgatoja neki?

— Igen izs: in szoktam ütet niha jól meg-
igazgatnyi.

Had ezzer csak latok, hogy huznak am föl-
feli a diszlobogot arboczfa tetejire.

Muki pedig az alata egiszen cziliranyosan
vite szerepít; nem vegyitete magát tarsasag
közi, nem fogata el, ha alazatosan köszöntek
neki, hatat fordította publikumnak is köpködte a
Balatonba, utoljara kurizalnyi kezdete szobalea-
nyoknak, ugy hogy mindenki megesküdhetera,
hogy ez születet olygarcha.

Mikor aztan megirkeztünk hajoval füredi
nagy hid melete; rakialtotam ü excellentiajara:

Muki te! ved aszt a tarisznyat a hatadra:
is hozd utanam!

Edig van!

Tallérossy von Zebulon.

John Bull muzsikál a majálisban.

Vigan gyermekek, csak vigan. Szeretem, mikor a
gyermekek elevenek!

A polonaiset, azt már hagyjuk el, mert valaki meg
talál bele betegedni, mint a minap, mikor a tarentellát
húztam. A polonaiset nem muzsikálom tovább.

No mit húzzak most megint? Csárdást! — Ejh,
menyküt, ti mindig ilyeneket akarnátok, azt nem egész-
séges táncolni. Vagy török-muszka kontratánczot? Az
meg nekem nem tetszik.

Megálljatok! majd húzok egy szép menuettet. —

Ezen kipihenhetitek magatokat. Gyönyörű új me-
nuette; most komponáltam: „*Ad referendum menuette.*“

Ez is meg volt.

Most Damenwalczert sürgetnek. Szivesen. — Én
deutscho is tudok muzsikálni, ha kell.

Hát maga kedves barátom uram? instructor ur!
Monsieur Louis! Hát maga mit támasztja itt a falat?
nem akar táncolni ezekkel a német kisasszonyokkal?
Ejnye! Ezekkel a szép kisasszonyokkal? Pedig a világ
azt hiszi, hogy ön az *öreg Rhein* kisasszonyába szerel-
mes, el is akarja venni? A bizony, azt beszélnek. Aztán
most még csak táncolni sem akar vele, mikor „Lang
nust“ húzok. Pedig milyen jó alkalma volna rá. Ejnye,
ne legyen hát olyan szemérmes. Fogjon hozzá. Nézze
már az a nyápicz tánczos, a *Dani sógor*, egészen kifá-
radt, most mingyár kidül. Nosza most! — No bizony,

ha ön nem akar tájtsot táncolni, hát én nem is húzok
tájtsot.

Mit mond ön? Hogy tánczoljak inkább én, majd
ön hegedül. Ah barátom, mit gondol ön? ezzel a testtel,
a mivel én bírok; s még hozzá minden zsebem tele van
pénzzel; hogy tánczolhatnék én? azt sem tudom, hogy
nem kell-e rögtön Chinába, vagy Indiába utaznom?
nem fáraszthatom ki magamat. Azt nem teszem. Az nem
nekem való.

Hát igazán nem tánczol ön Monsieur Louis?

No akkor hát járjátok, fiaim, muzsika nélkül; én
nem húzom tovább; én csak Louis urnak akartam egy
kis kedvet szerezni. Én nem leszek a ti cigányotok
tovább.

Réz-pitykék.

I.

Tudjuk, hogy a mare-tenger vize kék,
S hogy ennél az ultramarin kékebb még.:
S tudjuk azt, hogy zöld a mons, vagy a hegyek
Hát egy ultramontan eszme mi lehet?

II.

Jó mellel bir Rági bátya
Semmi neki két octáva;
De azért bár tág a melle —
Mégis szükkeblü ökelme!

Tamburás.

Miért vagyunk kénytelenek politizálni?

Fürdő helyeken úgy tesz a sorsa társasággal, mint egy tuczat kártyával: összekever alsót, felsőt, királyt, disznót. Az ember megismerkedik egymással, mert kénytelen vele s ott ül aztán egy szép esős idő alkalmával a veranda alatt X. gróf, X. grófné két kis fiával, Z. gyapjukereskedő, 2 színész, A. gőzhajó kapitány, C. tisztartó, D. lapszerkesztő, E. orvos, F. tisztelendő ur, G. Sandy, azután táblabíró Tallérossy von Zebulon, aztán meg egy vad poéta.

Beszédbe kell elegyedni egymással, mert az eső nem ereszt sehova.

C. tisztartó elkezd a lamentót a rosz termésről; — kifagyott a buza, repeze a télen!

A vad poéta bele szól, hogy mondjon valamit:

— Csodálatos, hogy csak a *zab* nem fogyott ki a *télen*.

A tisztartó végig nézi szörnyen: „*zab?* *télen?*“ Itt aztán vége minden discursusnak.

Z. kereskedő kezd újra bele; milyen rosszul kel a gyapju!

2 színész nem állhatja meg, hogy hozzáértését ne tanusítsa a következő észrevétellel:

— Különös, hogy csak a *kecskegyapjúnak* van jó ára, a *zigayának*.

A kereskedő nagyot bámul: „*zigaya?* *kecskegyapju?*“ Nincs aztán több kedve discúrálni.

X. gróf elakarja ütni a dolgot s hogy kiségitse a színészt zavarából, azt kérdi tőle, hogy micsoda operákban szokott *énekelni*.

Az pedig történetesen *drámai* színész, s szörnyen apprehandál a kérdésért.

Szerencsére éppen azon hajtát a gróf négyes fogata s magára vonja a közfigyelmet: gyönyörű telivér lovak.

A gróf oda fordul hozzám, hogy mit szólok lovaihoz? Én valami nagyon hízeltgőt akarok mondani, s azt mondom: „*ugy-e bár csak poroszka lovak?*“

Persze én életemben egyszer ültem lovon, s nekem az tetszett, hogy az poroszka volt.

A gróf félre néz, elejti a szemüveget s félbeszakad az értekezés.

Erre D. lapszerkesztő, hogy jóvá tegye hibámat, a grófnénak kezd el udvarolni, egyik távollevő *testvérét* magasztalta előtte, — a kívül

a grófné köztudomásra már régóta legmélyebb *fachéban* van?

A grófné társalkodónéja igazítani akar a görbe mulatságon, s átviszi az irodalmi térre a konversaciót, azt kérdezve D. lapszerkesztőtől, hogy ilyenkor, mikor nincs otthon, ki *nyomtatja* az újságát?

Ennek sincs aztán kedve több előadást tartani.

Most a dandy lép fel s a tisztelendő atyának kezdi magasztalni a *coelibátus* institutiójának magasztosságát; mire a tisztelendő ur megjegyzi, hogy ő ugyan *feleséges ember* és unitárius pap Csikben; hanem azután keresztyénileg kiségitte a dandyt a zavarbul, a gőzhajó kapitányt interpellálva, hogy valjon csavargözös-e *már* a hajója? Persze Csikben azt is hihetik, hogy ha sokáig csavarog valaki a gözösével, elébb utóbb csavargözös lesz abból.

Majd a gazda ember fogja elő az orvost s kezdi az orvosi tudományokban való jártasságát az által napfényre hozni, hogy megmagyarázza neki, miért vasas ez a savanyúvíz? mert mágnézia van benne, s a mágnés magához vonja a vasat a levegőből.

Az orvosnak szeme szája eláll a felfedezésre.

Itt megint elveszne a homokban a társalgás szűken eresztő patakocskája; ha a kereskedő a grófnétől meg nem kérdezné: hogy ugy-e bár ikrek ezek a kis gróf urfiak?

— Igen is. Ikrek.

— *Mind a kettő* a nagysádé?

Megint végünk van.

Most aztán a gróf akar velem beszédbe elegyedni:

— Hexameterekben szokott ön írni ugy-e, vagy pentameterekben?

Ahán! Ez revánzs volt a *poroszka* loért!

S így akadunk fel, valahányszor elakarunk indulni, míg végre Tallérossy Zebulon kitalálja a nyitját: elkezdd politizálni; ott aztán mind otthon vagyunk, nincs járatlan elme, nincs bártortalan hang; bele szól gróf, grófné, gazda, kereskedő, orvos, gőzhajó-kapitány, szerkesztő és poéta; egyszerre hatan is beszélünk s még is értjük egymást.

Harmadik Richard és a szellemárnyak.

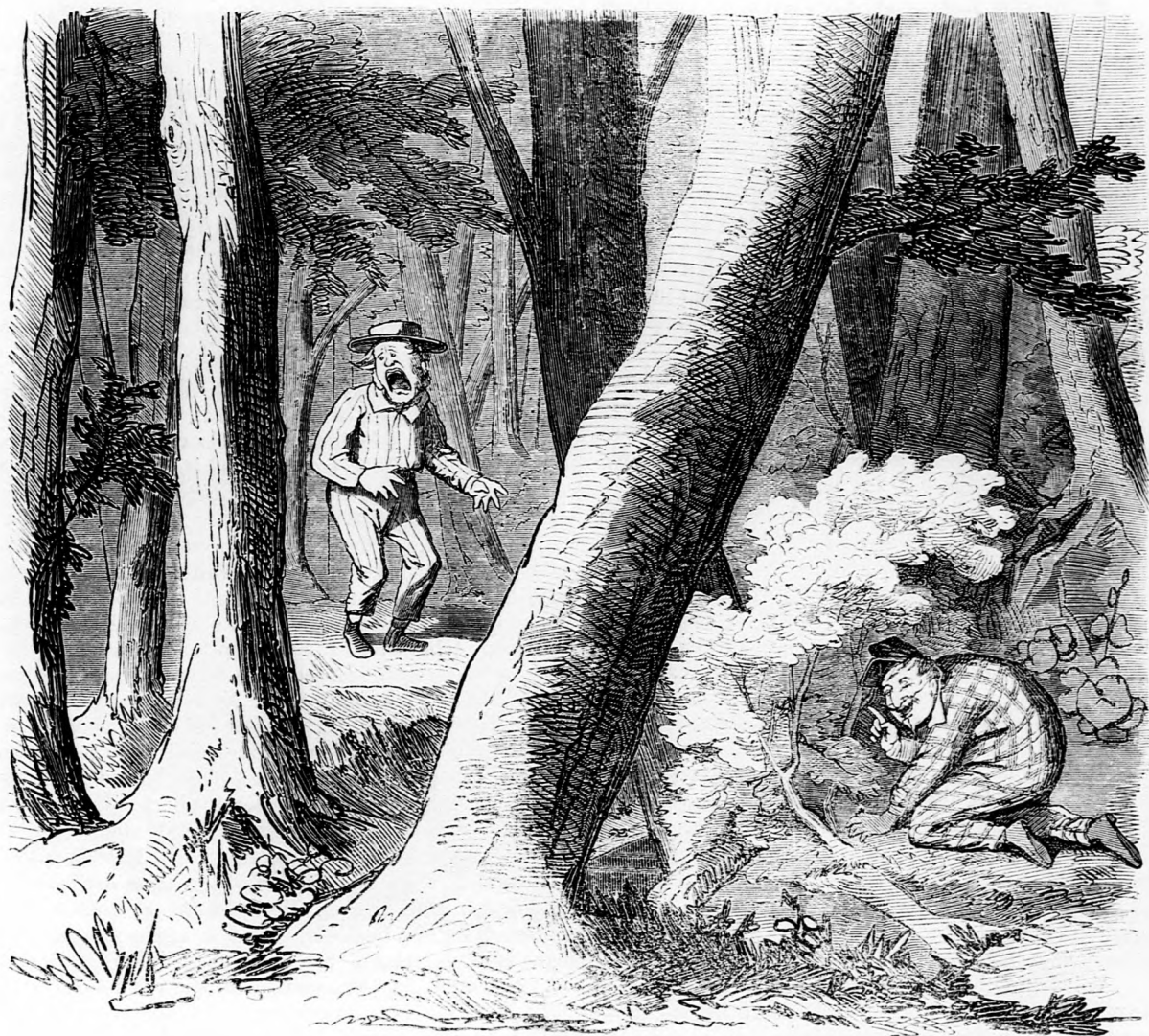

1. szellem. Jaj neked Richard! Belevittél a bajba! ott hagytál. Fél lábam ott maradt miattad.

2. szellem. Jaj neked Richard! Velem is azt tetted.

3. szellem. No még én velem is. Jaj neked!

Az eltévedt Johnni.

Johnni. Hap, hap! hol vagy Louis? Nem találok ki ebből az erdőből.

Louis. (a bokorban) Csak kiabálj, mért nem jöttél akkor, mikor hívtalak?

A férj — ki férjhez adja nejét.

J. Esztertől.

Ujabb fajtájú özvegy férfi. — De erről azt hiszem, hogy csak egyetlen példány, és ha nem maga az özvegy férfi beszélte volna, másnak el se hinném, hanem az igen derék, hogy neki se hiszi el mindenki.

Szeme közé kaczagnak, hogy ugyan ne aufschneidoljon. Én hát úgy teszek, mintha elhinném, mesének mulatságos, ha nem igaz is.

Derék dolog az a társas kocsi, sokszor mulatságos is rajta utazni. Jó kedvű utasok, kik egymást azelőtt soha nem látták, iparkodnak egymást mulattatni, beszélnek mindenféle históriákat. Magam is többektől hallottam már életökből nevezetes eseményeket elbeszélni. Majd talán a régiekre is rá jövök s elhistorizálom; több érdekes elbeszélésre emlékezem.

Hanem ez, a mit most akarok elmesélni, a mit legközelebb hallottam egy élénk, alig harminczon tul levő fiatal özvegy férfitől — mint maga magát nevezte — csakugyan ritkaságánál fogva nevezetes.

Kilenczen voltunk egy társas kocsin, két korosabb nő — az egyik természetesen én voltam — egy fiatal kis csinos leány és az említett élénk fiatal özvegy ember, a többiek mind tisztességes érdemes ötven körül járó uri emberek.

Az özvegy legény — nevezük őt Gácsi Misinek — mindjárt kezdett udvarolni a szép kis utitársnénak, Etelkének.

Legelsőbb is azon kezdte, hogy szivar tárczájától elbueszotott arra a napra, ő nem fog füsttel alkalmatlanokdni nő utazóknak, tudja ő azt tapasztalásból, hogy ha rá hagyják is a nők, hogy csak tessék szivarozni, nem örömezt veszik, ha használják a férfiak az adott engedelmet. Megtanította őtet volt neje, a kit ő ezelőtt pár hónappal adott férjhez, miután őket hét tél hét nyár elváltasztotta, azaz kölcsönösen megegyeztek, hogy hét évi békés házasság életök után egymástól törvényesen elváljanak, azt is szinte békességes pörrel.

Elkezdte az elején — nagyon rá értünk meghallgatni — egész napi hosszu ut volt előttünk.

Hogy milyen eleven deák gyerek volt, milyen nagy kopé jogász! azt mindenki el is hiszi neki, mert hét éves házassága után is nagy gyerek.

Volt falujukban, épen a szomszédjukban igen szép leány, az egész vidéken Vénusnak hitták Málsikát. — Természetesen udvaroltam neki, én se voltam utolsó legény, beszélte hűsünk.

Mi rá hagytuk, hogy de nem ám, sőt valószínű, hogy ő volt a vidék Adoniszta, tréfált vele az uti-társnő.

Mi bizon tetszettünk is egymásnak, erősítette Gácsi Misi, és a mint az ügyvédi oklevéllel haza kerültem, legelső dolgom volt Málsika édes atyjához menni, leányát megkérni; persze, hogy nem adtak kosarat. — Fogadtam aztán szép szállást, a megye székvárosában négy szobát, bebutoroztam, zongorát is vettem bele, aztán haza vittem Málsikát. Falunkban ugyan ő volt legkitünőbb mindenben, legszebb leány, legjobb gazda-

asszony, öltözéke pedig volt a vidéken az élő divatkép. Krinolinje csak neki volt az egész faluban, dicsekedett Misi. Hanem városban még is mindig másképp kellett. Oly szépen tudott danolni falun: zöld a mező sok a lúd, nem tudta senki oly szépen mint ő, Málsika; azért is vettem neki zongorát, hogy majd ahhoz milyen oda illik, hogy danol majd zongora mellett. Fogadtam neki zongora mestert is. — Az a tubákos orru, oda járt feleségemhez fertály évig és nem tudta semmire megtanítani, pedig az mindent olyan könnyen tanult. Táncmestert is járattam hozzá, olyan csárdás tánczos volt ugyan Málsikám, hogy ritkítom páriát, hanem azt a czeppedlit meg polkát, francziát, a mit a városban szoktak akkor, azt nem tudta, de két hét alatt olyan tánczos lett, úgy járta azt a tipegőt hogy a tánczmester maga se tudta különben, hanem hát az a tánczmester életrevaló fűrge legény is volt, bárcsak átváltoztathattam volna zongora mesterré, ki kellett adnom azon az ügyetlen zongora tanítón. Málsikám akkor azt mondta, ne is szerezzek mást, most ugy is farsang lesz, majd muzsikálnak a bálban eleget, nem szorul rá, hogy maga muzsikáljon. — Igazsága volt, hagyjuk rá mindannyian Gácsi ur meséje hősnőjének véleményét.

Én aztán — folytatta tovább elbeszélését Misi — hozattam mindenféle báli kellékeket. Bizony szép asszony volt az én feleségem ott is. Az volt szerencsésebb, a ki virágbukétjából egy szálacskát kaphatott — tiz pengőért hozattam kezibe való virágot kedves Málsikámnak minden bálra. Később aztán hozattak neki barátjaim is tizenkét, de tizenöt pengős bukétot is. Látogatónk igen sok járt, vendégünk volt mindennap délben, este, hol egyik, hol másik barátom, sokszor többen is. És ez így ment hat évig, azzal a különbséggel, hogy Málsika utóbbi években már nem tánczolhatott, ugy elhízott aztán meg a sok látogató egyre olvadtt, hanem egy álhatatos bámulója maradt Málsikámnak, egyszer aztán azt kérdeztem tőle, hogy tetszik-e neki az én feleségem, s ő elég őszinte volt azt felelni, hogy nagyon tetszik. Azt mondtam aztán: Tudod mit barátom, nekem is tetszett Málsika nagyon, mikor olyan karsu élénk leányka volt, akkor én azt tettem, hogy megkértem az apjától, adja nekem, természetesen előbb Málsikát kérdeztem meg, hogy hozzám jön-e? az aztán azt mondta, vidd öcsém isten hírével, Málsika is azt felelte, hogy jön szívesen. Hát barátom, neked is azt mondom, tégy ugy, mint én tettem. Kérdezd meg Málsikát, akar-e hozzád menni, ha igent mond, én is azt mondom, a mit Málsika édes apja nekem mondott, vidd isten hírével. Nem tréfálok ám barátom, mondtam neki, se nem csufolodom. Kálomista emberek vagyunk, elválhatunk, aztán neked adom feleségemet, hanem meg ne csald, azt előre mondom, el vedd, ha tőlem elválik, én majd aztán keresek magamnak másik feleséget, tette hozzá Gácsi Misi, a szép kis fiatal utitársnéra kacintva; most is leánykeresésben vagyok, addig megyek, utazom, mig valakivel egymásba nem szeretünk, mert már én csak megszoktam, hogy feleségem legyen.

(Vége köv.)

Bodóné asszonyom óramutatója

Bodó uram bajusza alakjában.

(Mutatvány a Kakas Márton-Bolond Miska egyesült naptárából.)

Egy negyed nyolczra. — Bodó uram most kelt fel az ágyból, csak alig hogy felöltözött. Épen nyújtózkodni indult, s várja a reggelit.

Háromnegyed háromra. Bodó uram jól van lakva, s egy kis délutáni siestát tart.

Egy negyed tizenegyre. — Bodó uram kicsipte magát, s indul kurzálni a menyecskéknek.

Kilenczedfél óra este. — Bodó uram eloson a koresmába; azt ígérve, hogy mingyárt megjön.

Két fertály háromra.
Bodó uram most jön haza a korezmából.

K-s M-n.

Dominó vitéz.

I.

Ott ama kávéház előtt,
Árnyas lugasban, nyáron át,
A sápadt Dominó vitéz
Ott szokja húzni meg magát.

Ha jő a reggel, megjelen,
S a jámbor kellnerekbe vész,
S rendel magának reggelit
A sápadt Dominó vitéz.

S a míg a kávé szürcsöli
A sápadt Dominó vitéz,
— Mely épen átellenben van —
Mindig csak egy ablakra néz.

Óh ez ablak! . . . ott ő lakik
Egy mélaarczú szende lány . . .
Ki már nem épen fiatal
De még se nagyon halovány.

Ók de van a fiókba' vagy
Kétszázezer forintja kész;
És ezt jól tudja, szörnyű jól
A sápadt Dominó vitéz.

S ezért a reggeli alatt
Mindig föl az ablakra néz
— Habár kávéja elhül is —
A sápadt Dominó vitéz.

Pontban kilenczkor azután
Föláll, s a hivatalba mén,
Mivel a főnök haragos
Ha nincs mindenki a helyén.

II.

És este hatkor, a midőn
Az irodai munka kész,
Szokott helyén már ott ül ő
A sápadt Dominó vitéz.

Mereven, mint a kőszobor
Mindig csak az ablakra néz;
Csak olykor egy szivarra gyűjt
A sápadt Dominó vitéz.

S ahogy üdülni kezd a lég
A nyári napnak alkonyán,
Kinyíl az ablak . . . s kihajol
A mama és a szende lány.

Beh üde szellő . . . mondanak,
Mily tiszta fenn az égi bolt!
Nem szellő az, nem a vitéz
Dominó sóhajtsa volt.

III.

És ez már így megyen legalább tíz éve
S mindig nagyobb a láng Dominó szívébe; —
A lány az ablakon estefelé kinéz
Lugosban epedez jó Dominó vitéz.
Jó Dominó vitéz.

S csak midőn feltűnnek éjjel a csillagok,
S hosszú dárdáikkal jönnek a bakterok,
A lány is ágyában aluszik már régen,
Akkor aztán haza takarodik szépen
Jó Dominó vitéz.

És otthon álmodik arany-ezüst zsákról,
A hivatalbeli nagy restanckiákról,
Két százezer forint jó osztrák értékben
Hogy a zsebében van: álmodja egy végben
Jó Dominó vitéz.

S ez így megy tíz éve . . . így is tart mindaddig
Mig Dominó vitéz a sírba hanyatlik.
A lány pedig azt se tudja, mikor kinéz,
Van-e a világon jó Dominó vitéz?
Oh! Dominó vitéz!

Jakfai.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.
Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.
Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.
(Barátok-tere 7-ik szám.)
Rajzolja: *Jankó.* — *Metszi: Polák.*